

У світі немає кращої країни, ніж Україна!

(Святково оформлена зала. Звучить весела музика.)

Ведучий:

Ми раді вас вітати в цій світлиці
І дарувати хліб із золота пшениці.
Щоб хліб святий у всіх був на столі,
Щасливі діти в місті і в селі.

Ведучий:

Серця в нас сповнені любов'ю, миром.
Бажаємо, щоб зустріч була щира!

(Ведучі дарують гостям паляницю)

Ведучий: Ми будемо раді і щасливі, якщо сьогоднішнє свято принесе всім присутнім бодай хвилиночку тепла, радості та щастя.

Ведучий:

А для щастя треба зовсім небагато:
Сонце, зорі, небо і весела хата
А у хаті рідні, друзі, мамо й тато
Щоб любов і радість там, жила крилата

Ведучий:

Ой для щастя, мабуть трохи більше треба!
Ще краса безмежна, ріки і долини,
І любов, як море треба для людини
І знання і творчість, радість безупинна...
Кожен раз щось інше... Це є все у нас на Україні!

(Лунає пісня Катерини Бучинської „Лиш у нас на Україні“. Вихід дітей.)

Ведучий: Земля моя рідна – це моя Україна! Щасливі ми, що народилися і живемо на чудовій, багатій землі. Тут жили наші прадіди. Тут корінь роду українського, що сягає сивої давнини, одвічних добрих традицій.

Ведучий:

Тут ми робили свої перші кроки,

Тут відкривали навколишній світ.

Тут нам уперше забриніли звуки рідної мови, завдяки якій ми усвідомили самих себе.

Тут ми навчилися відповідати усмішкою на усмішку, співчуттям на чужий біль.

(Лунає пісня „Я дитя, твоє, дитя“)

Ведучий:

Один народ – одна родина,

Це я і ти, це ти і я,

Це мама й тато, сестра і брат,

Дідусь, бабуся – це все сім'я.

Один народ, одна родина,

Одна єдина наша Україна.

Діти танцюють танок з пісень:

1. Гайтана „Україно, будьмо!“;

2. Руслана „Дикі танці“;

3. Гайтана „Я люблю свою країну, Україну!“;

Ведучий: Яка велика віра у нашу країну, наш народ. Справжні патріоти своєї неньки України залишили нам, нащадкам, свої одкровення – зізнання в любові до України. Вслухаймося в їхнє палке, пристрасне, щире поетичне слово.

Любіть, Україну, як сонце, любіть,

Як вітер, і трави, і води...

В годину щасливу і в радості мить

Любіть у годину негоди.

Любіть Україну у сні й наяву,

Вишневу свою Україну

Красу її вічно живу і нову,

І мову її солов'їну.

Любіть у коханні, в труді, у бою,

Як пісню, що лине зорею.

Всім серцем любіть Україну свою –

І вічні ми будемо з нею.

В. Сосюра.

(Лунає пісня гурту «Nad maid» «Надія є!»)

Ведучий:

Велична і свята ти, Мати-Україно,

Лише тобі карать нас і судить.

Нам берегти тебе, соборну і єдину,

Історії твоєї славу відродить!

Ведучий: Ми можемо гордитися тим, що Україна ніколи не поневолювала інші народи, а лише захищала себе від ласих на чуже добро близьких та далеких сусідів.

Дівчина у сорочці, знімаючи з голови вінок і передаючи його 1-ій дівчині.

Невпинний час страждань, людського болю

Нам відраховує і днини, і хвилини.

Вінець терновий, оповивши волю,

Лежав і на чолі, й на серці України.

1-а дівчина бере вінок.

Він коле серце і стискає груди,

І голками впивається у тіло.

Чи не пора нам схаменутись, люди?

Інакше сонце б нам тоді світило!

2-а дівчина, беручи вінок від 1-ої.

Цей вінець клятий стільки зла накоїв,

Історію спотворив нанівець!

Він нашу пам'ять у могилі заспокоїв,

Безславний пророкуючи кінець.

3-я дівчина, беручи вінок від 2-ої.

Культуру, прадідами пещену віками,

Ламав, калічив і кидав в багно.

Розплющив він колючими руками

Ту віру, що народжує добро.

4-а дівчина, беручи вінок від 3-ої.

Намірився і дух до рук своїх прибрати,

Страх сіяти і душу засмітить.

Хотів би брата потравить на брата,

І мову батьківську занапастить.

5-а дівчина, беручи вінок від 4-ої.

Він міг би довго душі нам косити,

Принижувати і вбивать людину.

Ні, досить цей вінок носити,

Ти долі іншої достойна, Україно!

(Лунає мотив пісні Тараса Петриненка „Україно“.)

На сцену виходить Мати-Україна(в українському національному вбранні, пов'язана великою барвистою хусткою).

Я, Мати Україна!

В минулому моєму стільки сили,

А нині смуток і печаль одна,

Я – мати, я під серцем вас носила,

Життя ж дала для щастя і добра.

(Виконується танцювальна композиція „Останній бій“, танцювальний колектив „Шарм“.)

Ведучий: Ми з вами маємо всі підстави пишатися тим, що наша батьківщина мала славні періоди історії, справді легендарних героїв, мужньо пережила найважчі випробування і не скорилася.

Ведучий: Майдан та Революція гідності потрясли не тільки Україну, а й увесь світ. Україна продемонструвала Європі і всьому світові, що українці - міцна духом волелюбна нація, яка навчилася поважати себе і яка зуміла відстояти свій демократичний вибір.

Майдан став місцем правди і свободи, добра, дружби, братерства й гідності. Сьогодні на сході точаться криваві бої. Там вирішується доля і майбутнє України.

Саме за це зараз в АТО воюють сини-герої. На полі битви – захисники, воїни. Давайте вшануємо їхню пам'ять та пам'ять всіх загиблих в АТО та героїв Небесної Сотні хвилиною мовчання.

(Хвилина мовчання)

Вони у битві чесно полягли,
А іншого – ні вибору, ні змоги,
Вони загинули. Але перемогли,
Бо віддали життя для Перемоги.

Дівчата говорять вірші, передаючи запалену свічку один одному.

Я не жінка тобі і не мати,
І не рідна сестра чи дочка,
Та молюся за тебе, солдате,
При запалених в серці свічках.
Ой, тяжка нам судилась година,
Чашу болю п'ємо не одну...
Ти тепер – моя рідна людина,
Бо й за мене пішов на війну.
Одягнув маскувальне зелене,
У минуле нема вороття.
За моїх діточок і за мене
Ти готовий віддати життя.
Що я можу натомість віддати,
Щоб відчув – ми і справді рідня?

Як сестра, як дружина, як мати
Я за тебе молюся щодня.
Я за тебе молюсь, український солдате,
Я за тебе боюсь, хоч не я твоя мати,
І благання я шлю до високого неба,
Ти залишся живим – більш нічого не треба.

(Лунає пісня Христини Панасюк „Дай, Боже, сили нашим солдатам“.)

О Боже єдиний, здійсни нашу мрію,
Не діли нашу землю на Захід і Схід,
Бо всі ми єдині, усі ми сім'я,
В усіх нас одна Батьківщина, одна,
Одна і єдина, як вічна любов,
За неї ще прашури лили свою кров.
За волю, за єдність боролись вони,
Щоб в вольній країні ми з вами росли.
За неї Шевченко ще в Бога благав,
У віршах своїх він про неї писав,
Писав і благав у свого народу,
Щоб він не проспав України свободу.
Бо звір стоголовий уже не дрімає,
І пазурі гострі у серце впинає.
Не дай йому, Боже, не дай розірвати,
Не дай, щоби брат йшов війною на брата
Прожени той туман, що укутав усіх,
Щоб жити народ наш у спокої міг,
Щоби Україна завжди була вільна,
Завжди залишалась одна, неподільна.
І стяг синьо-жовтий здіймався аж до неба,
А більше для щастя нічого не треба!

(Лунає пісня „Разом і до кінця“ гурту „Над maid“.)

Ведучий: Рідна Україна – найвища вершина щастя і муки, честі й любові.

Маєш Вітчизну – значить, ти маєш землю і сонце, небо й повітря.

Розкинув простори край наш чудесний,

Тож хай ніколи в світі не буде війни,

Хай співає колос і криниці голос,

Хай цвітуть у небі святкові салюти,

Хай навіки світиться людям мир, любов, добро!

Разом: Ми українцями зevamoся і цим гордимомся!

Матеріал використано з інтернет-джерела:

<http://metodportal.com/node/37690>